

Jiri Janda hatte in den letzten 10 Jahren in seinem Werk eine Wende von der klassischen akademischen Malerei zu einem freien Umgang mit der Kunst durchgemacht. Seine Ausbildung und seine künstlerische sowie menschliche Erfahrung ermöglicht ihm essentiell seine Motive zu erfassen. Sein Thema hat Janda in der Darstellung der Vielschichtigkeit der Natur gefunden. Von Aquarellen, die anfangs noch realistisch „sichtbare“ Umwelt darstellen, hat er sich zu einer Topografie des Spürbaren, dem was hinter der schnellen Betrachtung steckt, bewegt. Janda benutzt in seiner Arbeit genau so authentisch einfache Wellpappe, nimmt abgebranntes Holz zum Zeichnen, zeichnet mit seiner Videokamera, seinem Fotoapparat oder hält seine Eindrücke zeichnerisch mit den Farbtuben. Es geht ihm nicht in seinem Schaffen darum „galeriefähige“ Arbeiten zu schaffen, sondern ein Genius Loci festzuhalten. Jandas Konsequenz spiegelt sich dabei in beeindruckenden Arbeitsreihen wieder. Sie sind in sich geschlossen, kompakt, aber setzen sich auch weiter fort, unwiederholbar vertiefen sie das Erlebte, das Eingesaugte, das Flüchtige. Ich sehe und spüre in Jandas Arbeit eine natürliche menschliche Religiosität, die ohne weitere Absicht unsere Umwelt erfasst.

Martin Kreim, Leipzig

V posledních 10 letech dospěl Jiří Janda ve svém díle ke zcela klíčové zásadní proměně od klasické malby k citlivému nakládání s uměním jako takovým. Jeho výtvarné vzdělání a jeho umělecká i lidská zkušenost jej přivedly k esenciálnímu vystižení jeho témat a motivů. Svá témata často nalézá v mnohotvárnosti a současně jedinečnosti přírody nebo jejím kontrastu se světem rozumu. Od technické výtvarné dovednosti a od “viditelného“ světa zobrazovaného ještě v jeho počátečních akvarelech se dostává k zaznamenávání “topografií procítitelného”, toho co se skrývá a pulsuje za obvyklým smyslovým pozorováním. Ve své práci využívá stejně autenticky obyčejný vlnitý karton z odhozené krabice nebo ohořelé dřevo z ohně na kterém připravoval jídlo ke kresbě. Kreslí fotoaparátem, videokamerou, definuje své vjemy přímými dotyky barevné tuby. Zjevně se mu nejedná o vytvoření “galerijního díla” nýbrž o zachycení Genia Loci místa, vjemu, pocitu. Jandova konsekventnost i důslednost se zrcadlí v působivých konceptuálních souborech a řadách. Jsou kompaktní a současně otevřené a neopakovatelně prohlubují prožitě, otisknuté, unikající, mizející. Osobně v Jandově díle vidím a vnímám přirozenou lidskou religiozitu spiritualitu, která bez dalších záměrů a přívlastků nám přibližuje naše prostředí k životu.